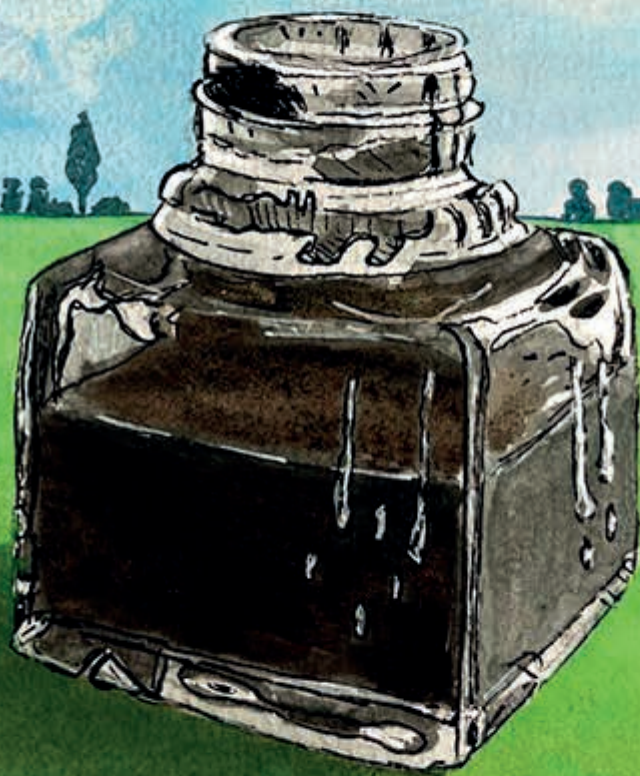

Bezwete Inkt

Verhalen om in weg te duiken

Cecile Koops

inkijkexemplaar

Cecile Koops

Bezwete Inkt

Verhalen om in weg te duiken

Eerste druk 2023
Copyright © Cecile Koops

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Omslag illustratie Cecile Koops
Omslag inspiratie Ad Nauta

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2023 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-70-6 | NUR 303
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezwete Inkt

Verhalen om in weg te duiken

Inhoudsopgave

1	De reünie	9
2	Wat gebeurd is, is gebeurd	12
3	Aan de Amsterdams grachten	17
4	Een lekke band	20
5	Jimmy	31
6	Zwanenmeer	37
7	Meneer de Jong	42
8	Invalheld	45
9	Schoolstrijd	54
10	De koelhuizen	64
11	Geluk bij een ongeluk	71
12	Huize Boschrust	76
13	Het kerstcadeau	85
14	Doodsangst in de Ardennen	93
15	Charlie	101
16	Uit de knoop	106
	Een Fan-fiction verhaal geïnspireerd op de verhalen van P.G.Wodehouse	
17	De cirkel is rond	125
18	Gevonden voorwerpen	131
19	Het hart op de eikenboom	135
20	Songtekst	140
21	Rock-'n-Roll	145

22	Halloweenbal	152
23	Topverkoper.....	155
24	De sjacheraar.....	160
25	De getuige	166
26	Madame Vérité	171
27	Wegblokkade	182
28	Breekpunt	185
29	De eetclub	194
30	Roddeljournalist.....	199
31	Poesjkins geheim.....	211
32	Meneer Schaap	214
33	Alleen samen.....	216
34	Zomerklus.....	225
35	Dubbelspel	238
36	Zussen	242
37	Kermisweek.....	250
38	Kijkdoos.....	257
39	De hovenier.....	260
40	Bram.....	272
41	De Franse droom.....	275
42	Op het eerste gezicht.....	284
43	In reservetijd.....	292

DE REÜNIE

Annie staat een beetje verloren aan de zijkant van de groezelige zaal vol feestgedruis. Geurkaarsen verbloemen slechts ten dele de lucht van zweet die normaliter in de gymzaal hangt. Deze reünie is wel de laatste plek op aarde waar ze op dit moment naartoe had moeten gaan. Wie kent ze er nog? Is het de opwinding om het gordijn van het verleden op een kier te schuiven, die haar drijft? Haar laatste kans voor het grote vergeten begint?

Door de zaal weerklinken jaren zestig songs die zij woord voor woord kan meezingen. De muziek voert haar terug naar de tijd van haar jeugd, waarin de Blue Diamonds over *Ramona* zongen en Helen Shapiro met haar karakteristieke, omfloerste stem *Walking back to happiness* ten gehore bracht.

Hoe je altijd je verleden meesleurt naar de toekomst, peinst ze. Nou ja, altijd is een groot woord in haar geval. Tegenwoordig houdt een beginnende alzheimer als een ware opruimgoeroe grote schoonmaak in haar geheugen.

Wanneer een vijftiger met borsthaar boven zijn kraag en een vetkuif bijna tegen haar aan botst, kijkt ze hem verstoord aan en loopt naar het midden van de zaal.

Voorzichtig bevoelt ze haar kapsel. Na een middag opkammen en de haarberg verstevigen met suikerwater en haarspray, staat de suikerspin nog recht op haar hoofd. Uitwendig verschilt ze, op een paar rimpels na, niet veel van de scholiere die ze toen was.

Ze is niet de enige die haar best heeft gedaan. De meeste vrouwen dragen wijde jurken met lagen petticoats eronder en hebben hun haar in een staart of, zoals zij, opgekamd in een suikerspin. De niet kale mannen dragen hun haar in vetkuifstijl

achterovergekamd. Alsof ze in een godvergeten casting voor *Grease* rondloopt.

‘Annie, ben jij het? Krijg nou wat.’

De pezige vrouw die haar toeroept, wekt geen enkele herinnering bij haar op.

‘Ken je me niet meer? Ik ben Joke. We zaten naast elkaar in de klas.’

Annie durft niet te bekennen dat naam en beeld haar niets zeggen en knikt enthousiast. ‘Wat leuk jou te zien.’

‘Kom mee, Bert is er ook.’

‘Bert?’

‘Ja, de knapste jongen van de klas. Weet je nog dat we een keer met zijn vieren, jij en ik met Bert en Joop naar Brussel gingen om mosselen te eten?’

Een luikje in haar geheugen opent en ze is terug bij de jeugdige overmoed waarmee ze destijds, uitsluitend om mosselen met frites te eten bij een van de restaurantjes rond de grote markt, naar Brussel gingen. Had toen diezelfde Bert niet geopperd om, nu ze hier toch al waren, door te rijden naar Frankrijk om daar pakjes Gauloises te kopen die beter zouden zijn dan de zelfverklaarde importrommel die hij in Amsterdam kocht?

In de tijd dat ze één keer met de ogen kan knipperen, staan ze voor Bert.

Als hij ooit de knapste jongen op school was, is daar, nu de jaren vat op hem hebben gekregen, niet langer iets van te merken. Hij steekt haar een hand met dikke vingers toe.

‘Hallo, Annie.’

Was zijn stem vroeger ook zo penetrant aanwezig? Veveeld laat ze haar blik door de ruimte dwalen. Voor het podium waarop de band staat, flikflooien een paar van de leerlingen als in vroeger tijden. Opeens komt haar de reïnie als volslagen zinloos voor. Van de ene desillusie naar de andere.

En onmiddellijk komt de angst voor de waanzin weer opzetten. Wat doet ze hier?

‘Verduveld leuk jullie te zien,’ bralt Bert met zijn nooit afgeleerde Gooise accent.

‘Zeg, bekijken jullie ook wel eens de rouwadvertenties in de krant? Mij viel laatst op dat de dood nu is aangekomen bij geboortejaren ’30 en soms ’40. Nog zo’n vijftien jaar te gaan lui, dan hebben wij de gemiddelde leeftijdsduur bereikt.’

‘Gezellige babbel voor een reünie.’ Joke kijkt hem misprijzend aan.

‘Word je niet graag aan je sterfelijkheid herinnert?’ Bert grijns als een sater.

‘Dat jij de koude wind al in je nek voelt blazen, snap ik.’ Joke kijkt met zichtbare walging naar de onder zijn jasje opbollende buik. ‘Wij hebben een beter conservatiebeleid toegepast. Kom Annie, we gaan verder.’

Willoos laat ze zich meetronen naar een volgend groepje, terwijl ze hoopt dat er toch iets moet zijn wat deze catastrofe kan verzachten.

Plots ziet ze een man oplichten in de menigte. Ze recht haar rug. Terwijl ze op hem afkoerst draagt ze de jeugd mee in haar ouderdom.

‘Hallo, ik ben Annie. Houd jij van mosselen?’

De man lacht. ‘Wat een aparte introductie! En jazeker, ik ben er dol op.’

Dit keer laat ze het lot niet op zijn beloop. ‘Ben jij weleens in Brussel geweest?’

‘Originaliteit een tien. Je bruist net zoals die stad. Wanneer gaan we?’

WAT GEBEURD IS, IS GEBEURD

Vroeger was Jan dol op kinderen. Hij speelde spelletjes met ze en ze hingen aan zijn lippen bij de verhalen die hij vertelde. De laatste jaren, zit hij niet langer vol verhalen. Met een begin van broosheid staat hij op en tuurt door het raam. Zijn silhouet tekent zich scherp af tegen de blauwe lucht buiten. Hij kijkt naar het kromme bruggetje over de sloot met het zwart-groene olieachtige water en de vlak ernaast bloeiende irissen. Het vogelhuisje ligt omgevallen tussen het hoge gras. De tuin maakt een verwaarloosde indruk. Zodra zijn ogen branden van het staren, gaat hij weer zitten.

‘Zie je nog niets?’ In Klaziens ogen vallen sporen van haar onrust te lezen.

Hij schudt zijn hoofd.

‘Waar blijft ze, we hebben om twee uur afgesproken, toch?’ Haar stem klinkt gespannen. ‘Heb jij je medicatie ingenomen?’

Onverschillig haalt hij zijn schouders op en vouwt de regionale krant open. Zijn ogen flitsen langs de koppen en blijven hangen bij een artikel over de nieuwe bouwplannen van de gemeente. Met groeiende boosheid leest hij alarmerende zinnen. Woorden als de aanleg van een snelweg en onvermijdelijke onteigening van boerderijen, treffen hem als een mokerslag. Nerveus leest hij het volledige artikel. Daarna kijkt hij geschokt over de krant heen naar zijn vrouw.

Ze heeft haar ogen gesloten. Uit haar mond rollen zacht ploffende geluidjes. Haar hoofd leunt in een ongemakkelijk ogende knik tegen de stoelleuning. Nooit eerder is hem opgevallen dat haar gezicht zo vol met rimpels zit. Het voelt bijna als verraad. Hij smijt de krant op de grond weg alsof hij iets smerigs vast heeft.